

[Aksel Møller.]

anden i dette høje Ting, som i alt Fald har deltaget nogle Aar i dansk Lovgivning, er uden Skyld i, at Opsparingen er saa ringe, som den er her til Lands. Lovgivningsmagten er ikke uden Skyld i, at Skatterne forhindrer Folk i at spare, eller at Tilliden saavel til Opsparingen som til al anden Ejendom er grundigt undergravet af Landets Love og den Politik, der er blevet ført.

Jeg havde egentlig troet, at man ved Pengesaneringspolitikken fra Regeringens Side ogsaa vilde have virkeliggjort den Udstedelse af langfristede Statslaan, som den højtærede Statsminister bebudede i sin Programtale. Man kan naturligvis endnu sige, at Betingelsen for saadanne Laans Udstedelse under Rigsdagens Ferie er tilvejebragt gennem det Bemyndigelsesforslag vedrørende Statslaan paa 200 Mill. Kr., som blev behandlet ved første Behandling her forleden Dag. Da disse Penge skal gaa til Beredskabslagre, og altsaa en Del af disse Varer, der skal ligge i Beredskab, repræsenterer fremmed Valuta, har en Del af de laante Penge virket pengeopsugende. Men det helt afgørende i denne Sag er nu, hvilken Rentefod Laanene vil blive optaget til. Jeg er ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, naar han forleden mente, at Renten paa Præmieobligationer var sat for højt. Spillemomentet vilde have bevirket, at Laanene alligevel vilde være blevet overtegnet. Men paa den anden Side maa jeg meget henstille til den højtærede Finansminister, at han ikke viger tilbage for de almindelige Statslaans stramme Pengepolitik her i Landet. Der er absolut ikke Udsigt til at opnaa nogen Sanering af Landets Pengevæsen, hvis man sætter Prisen paa Penge for lavt.

Medens Pengesanerings Nødvendighed vel er utvivlsom, maa det være et aabent Spørgsmaal nogen Tid endnu, om den yderligere kan fremmes ved Skatter. Inden for mit Parti tror vi i alt Fald ikke paa, at de direkte Skatters Vej i den nærmeste Fremtid er farbar til dette Formaal. Af Udtalelser, som er fremkommet fra den højtærede Finansminister, forstaar jeg, at heller ikke han omgaaes med Planer om det. Alligevel bør man finde Udveje for en fortsat Pengesaneringspolitik. Laanets Vej staar jo stadig aaben; og en Afvikling af Statstilskuddene fra November vil, hvis vi fortsætter med Princippet fra Smørordningen og hjælper de gamle og Familieforsørgerne, saaledes at de holdes skadesløse, betyde et meget væsentligt Bidrag til den økonomiske Sundhed i Landet. Det værste, den højtærede

Finansminister kan gøre, er ingenting at gøre. Ikke 10 Marshall-Planer kan hjælpe os, hvis vi ikke ordner Pengevæsenet. Den høje Regering bør lytte til den stilfærdige Advarsel, som Nationalbanken i sin Aarsberetning gav om, at ikke engang Anvendelse af vidtgaaende Restriktioner til at sikre Opretholdelse af sunde og stabile Tilstande i Næringslivet vil være tilstrækkeligt. Udviklingen i vigtige Lande har i 1947 ført Beviser herfor.

Maalet, Afviklingen af Restriktionerne, Genskabelse af den økonomiske Frihed, det, som vi har arbejdet for i denne Rigsdagssamling, har ogsaa krævet af os, at vi paa en Række Omraader ikke har kunnet følge den høje Regering. Vi har ikke kunnet følge den med Hensyn til at indføre Ufriheden i den erhvervsmæssige Motorkørsel. Vi finder, at Eksportudvalgenes Diktatur bør brydes, saa der bliver en Ligestilling, der ogsaa giver andre Ret til at komme i Betragtning ved Eksporten. Men vi har ogsaa lagt betydelig Vægt paa at modarbejde alt, hvad der gør Erhvervsfriheden værdiløs. Derfor har vi indtil Kedsommelighed krævet ligelig Beskatning for Kooperationen og de frie Erhverv. Jeg glæder mig over den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen fremsatte ved denne Lejlighed. Den viser Fejltagelsen hos de Mennesker, der gaar rundt og tror, at Folketingets Løfte ved Vedtagelsen af Dagsordenen for nogle Maaneder siden var et tomt Løfte, noget, som ikke skulde indfries; et Bevis for, at Politik skulde være en *métier sale*. Jeg er aldeles overbevist om, at Løftet vil blive indfriet. I Efteraaret vil Beviset blive ført. For mig vil det være en meget betydelig Skuffelse, hvis det Forslag, som den høje Regering paa det Tidspunkt fremlægger, ikke løser dette Spørgsmaal paa tilfredsstillende Vis, og mit Parti kan for sit Vedkommende ikke ophøre med sit Arbejde i denne Sag, før Løsningen er tilfredsstillende.

Det vakte nogen Forundring i det høje Ting, da mit Parti forleden vendte sig mod en Trustdannelse. Denne Forundring er jo egentlig uden Grund. Læser man mit Partis Program af August 1945, vil man se, at den Opfattelse, at Samfundet skal bygges paa en selvstændig Mellemstand, er Udtryk for en af Hovedsætningerne i vor Politik. Og derfor maa vi naturligvis have Opmærksomheden henvendt ikke blot paa den Socialiseringstendens, som den høje Regering og dens Partier kan være Talsmand for, men ogsaa paa den Erhvervsfrihed, der som Følge af samme Tendens gør sig gældende i det private Erhvervsliv. Men Mellem-